

Список використаних джерел:

1. Головченко В., Грузова Л. Лікарська таємниця як медико-правова проблема//Юридичний вісник України . - 2001. – 40 с.
2. Акопов В. І. Право в медицине / В. И. Акопов, Е. Н. Маслов. - М. //Книга-сервис. – 2002. - 352 с.
3. Бедрін Л., Загрядська А., Ширинський П. Питання права і деонтології в підготовці лікарів//Науковий вісник Херсонський державний університет.- 2003. – 368 с.

*Рассадіна А. О.,
курсант 206 групи
психологічного факультету
Інституту кримінально-виконавчої
служби
Науковий керівник: Андріанова Ж. І.,
викладач кафедри
загальноюридичних дисциплін
Інституту кримінально-виконавчої
служби*

ПРАВО НА ДОНОРСТВО

Донорство крові в Україні з кожним роком набирає обертів. Особливо важливим воно стало зараз в зв'язку з останніми кричущими подіями на Сході. В період війни, коли кожна крапля крові на вагу золота, дефіцит донорської крові може мати трагічні наслідки. Приємно усвідомлювати той факт, що є в нашій країні люди, яким не все одно. Адже кожний раз, коли ти здаєш кров – ти рятуєш чиєсь життя.

Донорство крові – добровільне надання своєї крові чи її компонентів для подальшого переливання хворим, що цього потребують. Пропаганда донорства є невід'ємною частиною моральних засад донорського руху, обумовленого добротою, гуманізмом, милосердям людей, що безкорисливо надають свою кров хворим.

Дóнор (від лат. dono — дарую) — людина, яка добровільно дає частину своєї крові для переливання пацієнтам (реципієнтам) чи для готування лікувальних препаратів, а також свою тканину (наприклад, шкіру) чи орган (наприклад, нирку) для пересаджування(трансплантації) іншим особам. Донорами зазвичай бувають рідні люди, адже їх органи, кров та ін. найбільш сумісні з організмом реципієнта.

Питанням правового регулювання права на донорство та трансплантацію в межах цивільного права присвячено положення ст. 270 Цивільного кодексу України (Види особистих немайнових прав) – у контексті регламентування права на життя, права на охорону здоров'я; ст. 281 ЦК України (Право на життя); ст. 283 ЦК України (Право на охорону здоров'я); ст. 284 ЦК України (Право на медичну допомогу); ст. 289 ЦК України (Право на особисту недоторканість) – у контексті права розпоряджатися після своєї смерті органами та іншими анатомічними матеріалами тіла; ст. 290 ЦК України (Право на донорство).

Отже, право на донорство:

1. Повнолітня дієздатна фізична особа має право бути донором крові, її компонентів, а також органів та інших анатомічних матеріалів та репродуктивних клітин.

Донорство крові, її компонентів, органів та інших анатомічних матеріалів, репродуктивних клітин здійснюється відповідно до закону.

2. Взяття органів та інших анатомічних матеріалів з тіла фізичної особи, яка померла, не допускається, крім випадків і в порядку, встановлених законом.

3. Фізична особа може дати письмову згоду на донорство її органів та інших анатомічних матеріалів на випадок своєї смерті або заборонити його.

У разі імплантації органів та інших анатомічних матеріалів члени сім'ї, близькі родичі донора мають право знати ім'я особи реципієнта.

Правові норми, що мають відношення до донорства та трансплантації, містяться і у Сімейному Кодексі України. Зокрема, це положення ст. 123 Сімейного кодексу України (Визначення походження дитини від батька, матері при штучному заплідненні та імплантації зародка).

Донором може стати кожний громадянин України, якому виповнилося 18 років та який пройшов необхідне медичне обстеження, за умови відсутності протипоказань, визначених Міністерством охорони здоров'я України.

Одноразово донор може здати 470 мл крові. На перший погляд цифра велика, але якщо розібратися, то це лише 10-та частина від усієї крові людини. Здавати можна як цільну кров, так і її компоненти: плазму, еритроцити, тромбоцити. Зазвичай здають цільну кров, тому що це значно швидше і простіше.

Отже, ніхто не може знати, коли кров знадобиться йому самому, його дитині, чи його коханій людині, його матері або його другові. Навіть у найблагополучніших і безпечних для життя країнах трапляються непередбачувані ситуації, тому всі виявлені недоліки повинні сприяти підвищенню ефективності правозастосування норм кримінального законодавства у сфері права на донорство та трансплантацію, що сприятиме і захисту порушених майнових і особистих немайнових прав осіб.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. – К.: Атіка, 1996.
2. Сімейний кодекс України від 10 січня 2002 року. – К.: Істина, 2002.
3. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року. – К.: Атіка, 2001.

*Гагаріна Катерина Олексіївна,
курсант II курсу
психологічного факультету
Інституту кримінально-виконавчої
служби
Науковий керівник: Андріанова Ж. І.,
викладач кафедри
загальноюридичних дисциплін
Інституту кримінально-виконавчої
служби*

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВІ ЗАСОБИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ПРАВ

Постановка проблеми: Однією з найважливіших проблем на сьогодні, залишається захист авторських прав. Коли йдеться про взаємодію авторства та